

Той изви глава къмъ коня на адютанта и една минута мълкомъ наблюдава умореното добиче. Коньтъ немирно пръхтѣше и грациозно кривѣше шия. Въ полумрака се виждаше обилната пара отъ тѣлото и ноздритѣ му.

— Трѣбва да сте минали много пжтъ? подзе капитанъ Меркезовъ.

— Да, отвърна адютантътъ, малко се забавихъ въ щаба на полка. . . . А послѣ карахъ бързо, защото имамъ работа и напрѣдъ. Ще разглеждамъ мѣсто за бивака. . . . Чува се, че имало тамъ и други войски.

Младиятъ адютантъ климна съ глава и смушка коня съ своитѣ шпори.

— Е, какви новини има? изпрѣвари капитанъ Меркезовъ.

— Новини каквито искате. . . . Само едно се знае положително: че отиваме на източния фронтъ, а нашето мѣсто заематъ сръбски войски.

— Ами чува се и за атака на крѣпостъта?

— Да, ужъ генералътъ настоявалъ за такава.

И адютантътъ полетѣ съ коня напрѣдъ, послѣдванъ отъ своя ординарецъ.

Лека-полека се разсѣмна и наоколо стана съвсѣмъ свѣтло. Сивѣ облаци се точеха по небето и изглеждаше като че сега ще завали дъждъ. По голитѣ върхове ниско прѣхвърк-ваха орляци отъ скорци. Тѣхното лѣтене наподобяваше онова на шрапнелъ и извикваше между войниците смѣхъ.

Долината, по която вървѣха, изглеждаше широка и безъ никакво дрѣвче. Тя извиваше между два набраздени отъ пороитѣ върхове и се губѣше къмъ хоризонта. По срѣдата и протичаше малка рѣкичка, която на мѣста се обръщаше въ локви за добитъка. Тукъ и тамъ по изсъхналата трѣва се чернѣха голѣми къртичини.

Капитанъ Меркезовъ замислено гледаше върховетѣ, по които като че никога не бѣше стжпалъ човѣшки кракъ. И въ душата му проникна пакъ онова познато чувство. . . . Струваше му се, като че ей сега задъ тия пусти върхове, ще се покаже турска кавалерия. Слѣдъ това ще настѣпятъ моменти на ужасъ и смъртъ. Наистина, напрѣдъ и въ страни имаше негови войници, но колко струваше това! Имаше нѣщо мъчително въ тая неизвѣстность, която очаква всички. . . . Нима това бѣше страхъ? Въ миналитѣ бойове той никакъ не излѣзе малодушенъ и все пакъ това бѣше за него нѣщо необяснимо. Такова сжщо безпокойство измжчваше душата му и прѣзъ нощъта. Но, чудно нѣщо, тогава то извикваше въ въображението му съвсѣмъ други картини. Може би защото мракътъ на нощъта е еднакво опасенъ и за двамата противници. Отъ началото на войната капитанъ Меркезовъ неможа да